

21
 Ministeriet for Kirke- og
 Undervisningsvæsenet.
 København, den 7de Februar 1871.

Forhørende Missionær Jacob Kjær, der i 1868 vendte tilbage fra Grønland, har i en til Ministeriet indkommen Ansøgning anholdt om, at han, der endnu står som Missionær paa Bartpenge, men som paa Grund af en Lungberighed, som han har pådraget sig under sin Virksomhed i Grønland, ikke ser sig istand til tilfredsstillende at vøge et Embede i Folkekirken, maa' erholde Afsted med Pension for sig og for sin eventuelle Enke efter Bestemmelserne i Pensionsloven af 5te Januari 1851.

Kjær blev i 1855 bestiftet til Missionær i Grønland, og har fungeret sammesteds i 13 Aar, altsaa 3 Aar over den normale Tjenestetid. Paa en Missionsrejse, som han i Januar 1856 i 16 Graders Kulde med ibidende Østvind foretog fra Jacobshavn til Claushavn, havde han det Uheld at falde igennem Isen, hvorefter han i gjenneblødt Tilstand endnu maatte fortsætte Rejsen en Timestid, før han kunde komme i Hus. Efter hvad der er oplyst ved Lægeattest, og som stemmer med, hvad der ellers er Ministeriet bekendt, maa det antages, at hans Døvhed er beviiset ved dette Uheld, og at Sygdommens Forværrelse er en Følge dels af Mangel paa stadigt Lægetilsyn, dels af Opholdet og de nødvendige Rejser i det nordlige Land og under dets barfse Forhold. Den Lægebehandling, han efter sin Hjemkomst underkastede sig, syntes i Begyndelsen at have gode Følger, og han begynde derfor nogen Tid efter at ansøge om Ansættelse her i Landet. Endstjøndt Ministeriet, der ikke var ubekendt med hans Lungberighed, i hans agtværdige og samvittighedsfulde Karakter maatte finde en Borgen for, at han havde Grund til naglet sin Legemsvaghed at anse sig istand til at vøge den præstelige Gjerning paa tilfredsstillende Maade, har det dog ikke været at indstille ham til saadan Ansættelse, forinden det saavel fra en Præst, for hvem han i længere Tid havde fungeret som Hjælpepræst, og fra dennes Nabopræster som fra endell Medlemmer af den paagjældende Menighed havde modtaget aldeles paalidelige Vidnesbyrd om, at hans Døvhed ikke havde lagt ham nogen Hindring i Veien for at besørge Præsteembedet forvarligt og til Menighedens fuldkomne Tilfredshed, og i Genhold heril tog Ministeriet saa meget mindre i Betænkning at indstille ham til det af ham ansøgte Undsager Sognekalb i Ribe (Stift), som det ellers ansaa ham for en ved sin Personlighed til Ansættelse i geistligt Embede i enhver anden Henseende særdeles kvalificeret Ansøger. I Overensstemmelse med denne Indstilling blev han under 4de Sult f. A. allernaadigt bestiftet til Sognepræst for førnævnte Menighed; men da endell af dennes Medlemmer, forinden han endnu havde tiltraadt sit Embede, i et Andragende til ham om at træde tilbage fra sin Kaldelse til dette påberaabte sig hans Døvhed, som de frygtede vilde lægge Hindringer i Veien for hans Embedes tilfredsstillende Besørgelse, fremskaldte denne Stemning i Menigheden hos ham selv Frygt for, at hans Virksomhed ikke skulde blive til Velsignelse, og han bestemte sig derfor, saameget mere som han selv følte, at Sygdommen forværredes, og Lægen havde opgivet Haabet om dens Helbredelse, til at ansøge om, at hans omnielste Kaldelse maatte blive tagen tilbage. Denne Ansøgning har Ministeriet efter Omstændighederne ikke troet at kunne undslå sig for at efterkomme, og ved en paa dets Indstilling under 24de September f. A. afgiven allerhøieste Resolution har Hans Majestæt bifaldet, at Ansøgeren maatte betragtes som ikke kaldet til Undsager Sognekalb. Som Følge heraf er han traadt tilbage til sin tidligere Stilling som hjemkommen Missionær paa Bartpenge.

Efter hvad der saaledes er foregaaet, og hvad der er oplyst om Kjær's Tilstand, kan